

Вългария

И всичко стана луна

ГЕОРГИ ГОСПОДИНОВ

Кастор П. отиваше да умре. Беше живял седемдесет и девет години и три месеца и не виждаше смисъл да продължава нататък. В решението му нямаше нито излишен трагизъм, нито самосъжаление. Дядо му беше умрял на седемдесет и девет, баща му също си отиде, преди да навърши осемдесет, намираще тази възраст за почтена и естествено отредена, без триковете на генно моделиране.

Трябваше да уреди някои формалности. Смъртта ни прави организирани, мислеше си той, докато вървеше към централното бюро на Службата за финализиране на житейския път „Последни желания”. Звучеше като „последни поръчки, моля”. Едно време хората просто умираха, помисли си с известна тъга. Сега дори смъртта беше формализирана. Полагаха му се още 55 години на Земята. Имаше редовна застраховка, която му гарантираше живот до 125-годишна възраст. Това беше официалната горна граница, макар неофициално да се говореше, че виш-персоните и богатите космически рентниери си „купуваха” до 300 и повече години. Имаше право да се откаже от полагащия му се остатък живот, трябваше само да подаде лично заявление, да го потвърди отново няколко месеца по-късно и да се насрочи точната дата на смъртта.

От деня, в който подаде първото заявление, бяха изминали точно три месеца. Единственото желание, което предяви към Службата, беше да се изпрати уведомителна телеграма до сина му. „Имате ли други близки във Вселената? Можем да изпратим съобщения и до тях. Застраховката ви покрива всичко.” „Нямам други близки във... Вселената”, отвърна. Езикът е опасно нещо. Вече всички говореха в този вселенски мащаб. Беше се почувствал зле. Едно е да нямаш никого в границите на земята, друго е да си сам в цялата Вселена.

Трябваше да запише съобщението със собствения си глас. Отне по-малко от минута. Беше си измислил предварително думите, дори нагласил тембъра. И все пак накрая гласът му издайнически изтъня. „Реших, че е време, ела да се простим.” Нямаше нужда от много приказки. Момичето от службата му помогна да погълни данните. Локацията на получателя беше твърде отдалечена дори за новите средства на комуникация, в суборбита около някаква планета, чиято конфигурация от числа Кастор П. никога не можеше да запомни. На майната си е, каза той на жаргон от миналия век, вече неразбираем за младото момиче. То се усмихна мило и отвърна, че най-бързото съобщение ще стигне до получателя след две седмици. Едно време писмата от баща ми стигаха по-бързо, усмихна се той, за около седмица.

Всъщност беше изчислил всичко предварително. Три седмици, докато телеграмата стигне до сина му, седмица, в която синът беснее, че старият

съвсем е изперкал. Още една седмица, в която гневът му минава и той започва да се колебае. После петата седмица на решението. Следващи две седмици, в които да поиска спешен отпуск, да уреди нещата си там и накрая близо месец и половина път до Земята.

Но трите месеца вече бяха изминали, а от сина му нямаше никакъв знак. Последните няколко дни ходеше да проверява всеки ден в Службата, но симпатичната служителка все така съчувствено повдигаше острите си момичешки рамене.

Днес беше последният ден на Кастор П. Имаше още няколко часа за улиците на този град. По календар трябваше да е пролет. И наистина кестените бяха окичени като сметанови торти. Белите гроздове на акациите се поклащаха от вятъра. Зеленото заливаше цялата улица и все пак нищо не беше като някогашните пролети. Никаква миризма не идваше от пищните цветове наоколо. Кастор П. имаше памет за някогашните миризми, и си спомни всички несполучливи опити да опише миризмата на акация на сина си, който вече се беше родил в един свят без мирис. Няма как да опишеш една миризма, без да я сравниш с друга. Да, акацията мирише като люляка, но по-деликатно. Само че люлякът също не миришеше вече. И пчелите не слитаха към цветовете. Отдавна нямаше биологични пчели. Преди 40 години започнаха мистериозно да изчезват. Някои твърдяха, че вълните на мобилните телефони объркваха собствените им сигнали за общуване, други казваха, че било нов агресивен вирус. Изчезването на пчелите беше поредният знак, че нещата не отиват на добре. Технологиите се развиваха все по-бързо, но само успяваха да закъпят донякъде пораженията, които сами предизвикваха. Опитите за повсеместно изкуствено опрашване, за генно модифициране на обикновените мухи в пчели вървяха към пълен провал и отваряха нови пукнатини във веригата.

Цял живот Кастор П. се опитваше да се бори срещу безумни проекти. Съвсем млад беше започнал работа на най-големия европейски телескоп по онова време, в началото на века – 42 м. диаметър. Дори беше открил в далечната 2007 най-малката черна дупка във вселената. Пазеше доскоро вестникарските изрезки със сензационни заглавия. Имаше известна ирония в това да използваш най-големия телескоп на Европейския съюз, за да откриеш най-малката черна дупка. После тази работа му се стори твърде спокойна и бавна. Включи се в една зелена радикална група учени. Опитаха се да покажат, че биогоривата не са решение. Първи предупредиха, че изчезването на пчелите ще доведе до апокалипсис в биоценозата. Никой не обръщаше внимание на предупрежденията им.

Седна под сянката на една силиконова акация. Всичко наоколо потвърждаваше целия низ от провали, които изгъваха живота му. Светът се развиваше в посока, обратна на всичко което беше искал. Погледна нагоре, дори небето стоеше като несръчно зашито след пластична операция. Огромните жълти петна идваха от неуспешни опити да се закъпят озоновите дупки с впръскване на серни частици в стратосферата. Това беше последната битка, която изгуби, последният опит да се опълчи, доказваше, че след подобно третиране озоновият слой ще изтънее още повече. Сега знаеше, че е бил прав и това го правеше още по-мрачен.

Време беше. Оставаха му още три часа на Земята. Искаше му се все пак да напише две прощални писма. Никой от години не пишеше на хартия. Добре, че си беше заделил един празен тефтер и парче молив. Нарочно

остави тази работа, по-скоро ритуал, за последния момент. Все се надяваше, че синът му ще се появи отнякъде.

Първо реши да напише писмото до баща си. Дължеше му едно прощаване с давност от 50 години. Поколеба се за обръщението, накрая сложи само „Тате”. Звукът от стърженето на твърдия графит върху хартията му хареса. И думите неочаквано заприиждаха, сякаш винаги са чакали един молив и малко хартия. Разказа му как се е развил светът и колко щастлив трябва да е той, че си е отишъл, преди да види всичко това. Баща му беше от последните истински градинари, обичаше да говори на дърветата си. Един беше тонът му за ябълките и черешите, друг за крушите и орехите. Влизаше спокоен, без маска при кошерите си с пчели, бърбеше и на тях. Това, което се случваше сега, щеше да е неговият личен апокалипсис. „Тате, пишеше Кастор П., не успях да опазя градината, пчелите ги няма, но старият орех в дъното още се държи.” Най-накрая казваше, че е решил (тук дълго търси думата)... да си ходи. „Всичко е както трябва, да не се притесняваш, и синът ми се прибра, написа Кастор П., не като мен който не успя да се върне за последния ти час. Прости ми, твой Кастор. П.С.: Ако още не са съсипали и отвъдното, ще се видим и ще се наприказваме на воля.” Олекна му, даде си сметка, че никога не беше говорил тъй дълго с баща си приживе.

Писмото до сина му тръгна по-трудно. Няколко пъти почваше отново, късаше листа и пак. Не искаше да има никаква обида, никаква тъга. Най-сетне подхвана неочаквано и за самия себе си. „Понеже се провалих във всичко, с което се захванах, в последните си години започнах да се занимавам с фрактали и теория на хаоса. Наблюдавах облаците и реките, дървета и папрати, доколкото имаше оцелели. През тази геометрия на природата исках да видя накъде ще се развие малкото оцеляло тук, на Земята. Знаеш, че никога не съм имал пълно доверие в Космоса, нито в заселването му, за разлика от теб. Вее ми оттам, тъмно и студено ми е. Но вече и тук е така. Онова, което дядо ми и баща ми отглеждаха в градината, а сега аз се опитвам да опишвам, вече го няма. И моята геометрия на естеството е безсмислена без самото него. Това ще те ядоса, но продължавам да мисля, че малко избързахме с Космоса. Не бяхме съвсем готови. Много отдавна, когато бедуините бавно преброждали пустините, правели чести почивки не само за да починат камилите, а за да дадат време на душите си да ги настигнат. Защото скоростта на душата е друга. Представи си колко изгубени и закъснели души, изпуснали кервана, се лутат сега из космическата пустиня, мога да чуя плачовете им. Лежа вечер, гледам Луната, където ще бъде след няколко часа. Знаеш ли от каква материя е направен космосът? Направен е от самота. Това е материята. А самотата е летливо вещество, което се стреми да изпълни цялото пространство около себе си.

Дядо ми, твойт прадядо, живееше в дома, който сам беше построил, работеше в градината си, а най-отдалеченото място, до което стигаше, беше гората край селото. И неговата самота беше голяма колкото дома и градинката му. Самотата на баща ми беше колкото апартамента и града, в който отиде да живее. Дядо ми казваше, че баща ми „избягал” в града. После аз „избягах” от града в друга държава, а сега ти си избягал някъде в космоса. Мисля си вечер каква е твоята самота, дали има размерите на Вселената, по-лека и разредена ли е? Каква е собствената ѝ маса и как ѝ влияе гравитацията?

Някога самотата беше по-концентрирана и по-малка, можеше да си я опитомяваш, да я галиш като котка. Сега вече не мога да се оправям с космическите размери. Няма да мога да довърша Фракталната геометрия на самотата, която започнах, не мога да я побера в уравнение, да я детерминирам... Ето, виждаш, остарях, започнах да се оплаквам и да се превръщам в баща си и в дядо си. И е време да се прибирам при тях. Не си слагай тъга на сърцето, че си закъснял, за мен е достатъчно да знам, че си тръгнал. И да не забравя. Като дойдеш и вземеш тези писма от Службата, не отминавай бързо момичето, което ще ти ги даде. Поговори с нея, покани я да пиете нещо в моя памет, познавахме се, добра и свестна е тя.”

Кастор П. погали изписания лист с ръка и го сгъна. Беше се простил с всичките си близки във Вселената. Тъгна бавно към Службата да остави писмата. Гледаше някак отчуждено насрещния поток от хора, излезли в ранната привечер. Размина се с няколко анджелини джолити и брад питовци, които вече бяха почнали безвъзвратно да се състаряват. Евтино клонирани, вероятно пиратски версии от клетки на двойници, за да задоволят нечии прищевки. И сега трябваше да носят цял живот тези тела, които отдавна бяха излезли от мода.

Слава Богу, момичето от Службата приличаше на самото себе си. Преди да влезе, Кастор П. постоя малко отвън, мерна с крайчеца на околото си дискретната капсула, която щеше да го огнесе в новото гробище на Луната.

Докато поемаше прощалните писма, момичето неочаквано го прегърна, за секунда. Това със сигурност беше в разрез с вътрешния ред.

- Той ще дойде тези дни, да знаете - каза Кастор П., опитвайки се да не се разреве накрая като дете.

- Сигурна съм - отвърна момичето.

Навън съвсем беше започнало да се здрачава, а мекото фосфорно сияние, което Кастор П. познаваше така добре от дете, все повече приближаваше към него. И всичко стана луна.

Георги Господинов (1968, България) е автор на поезия, проза и драматургия. Романът му Естествен роман е публикуван на десет чужди езика, сред които немски, френски, английски и получава отзиви в Guardian, NewYorker, Le Nouvel Observateur, Neue Zürcher Zeitung... Сборникът с разкази И други истории излиза на френски, немски и английски. Автор е на пиеса D.J. и е съставител на два сборника върху паметта за близкото минало: Аз живях социализма. 171 лични истории (2006) и Инвентарна книга на социализма (2006). През 2008 е гост писател на Berliner Künstlerprogramm, DAAD.

Bulgarie

Et tout devint lune

GÉORGUI GOSPODINOV

Castor P. s'en allait mourir. Il avait vécu soixante-dix-neuf ans et trois mois et ne voyait pas de raisons de continuer. Dans cette décision n'intervenaient ni tragique superfétatoire, ni compassion à l'égard de lui-même. Son grand-père était mort à l'âge de soixante-dix-neuf ans, son père s'était éteint, lui aussi, avant d'atteindre les quatre-vingts ans, et il estimait que c'était un âge honorable, assigné par la nature, sans les artifices du modelage génétique.

Il avait quelques formalités à accomplir. La mort nous rend organisés, se disait-il tout en s'acheminant vers le bureau principal de « Derniers vœux », service de finalisation du chemin de vie. Cela lui faisait penser au « Dernières commandes, s'il vous plaît ! » crié au restaurant. Jadis, les gens mouraient tout simplement, pensa-t-il avec une certaine tristesse. Tandis que maintenant, même la mort était formalisée. Il avait droit à encore cinquante-cinq ans sur Terre. Une assurance régulièrement contractée lui garantissait de vivre jusqu'à l'âge de cent-vingt-cinq ans. C'était la limite supérieure officielle, même si, officieusement, on entendait dire que les VIP et les riches rentiers cosmiques « s'achetaient » jusqu'à trois cents ans, voire plus. Il avait le droit de renoncer aux années qui lui restaient, il suffisait qu'il en fasse personnellement la demande, qu'il la confirme quelques mois plus tard et que l'on fixe la date précise de la mort.

Trois mois exactement s'étaient écoulés depuis qu'il avait adressé sa première demande. Le seul vœu dont il fit part au Service était l'envoi d'un télégramme à son fils pour l'en informer. « Avez-vous d'autres proches dans l'univers ? Nous pouvons aussi leur envoyer un message. Votre assurance couvre tout. — Je n'ai pas d'autres proches dans... l'univers », répondit-il. Quelle chose dangereuse que la langue ! Tous parlaient désormais à cette échelle cosmique. Il s'était senti mal. Une chose était de n'avoir personne dans les limites de la Terre, une autre d'être seul dans tout l'univers.

Il devait enregistrer son message avec sa propre voix. Cela lui prit moins d'une minute. Il avait choisi au préalable ses mots et même ajusté son timbre. Malgré tout, sa voix devint tenue vers la fin, trahissant son émotion. « J'ai décidé que le moment était venu, viens pour que nous nous fassions nos adieux. » Il n'avait pas besoin d'être volubile. La jeune fille du service l'aida à remplir le formulaire. Le destinataire était localisé très loin, même pour les moyens modernes de communication, dans une sous-orbite, autour d'une quelconque planète dont Castor P. ne parvenait jamais à retenir la configuration. « C'est au diable vauvert », dit-il dans un argot datant de l'autre siècle et incompréhensible pour la jeune fille. Elle sourit gentiment et répondit que le message le plus rapide parviendrait à son destinataire deux semaines plus tard. « Jadis, les lettres de mon père arrivaient plus vite, répondit-il avec un sourire, en une semaine environ ».

En fait, il avait tout calculé à l'avance. Trois semaines jusqu'à ce que son fils reçoive le télégramme, une semaine durant laquelle ce dernier fulminerait en se disant que le vieux était devenu complètement givré. Encore une semaine pour que

sa colère passe et qu'il commence à hésiter. Ensuite, la cinquième semaine était celle de la décision. Encore deux semaines pour qu'il demande un congé pour urgence, arrange ce qu'il avait à arranger et, pour finir, cela prendrait presque un mois et demi de voyage jusqu'à la Terre.

Mais les trois mois s'étaient presque écoulés et il n'avait toujours reçu aucun signe de vie de la part de son fils. Ces derniers temps, il allait vérifier chaque jour auprès du Service s'il n'y avait rien de neuf, mais la sympathique employée haussait toujours ses épaules anguleuses de jeune fille, d'un air compatissant.

Aujourd'hui, c'était le dernier jour de Castor P. Il avait quelques heures devant lui pour arpenter les rues de la ville. D'après le calendrier, ce devait être le printemps. De fait, les châtaigniers étaient parés comme des tartes à la crème. Les grappes blanches des acacias étaient balancées par la brise. Le vert se répandait dans toute la rue, et pourtant rien n'était comme aux printemps d'antan. Aucun effluve ne parvenait des fleurs pimpantes alentour. Castor P. avait la mémoire des odeurs de jadis et il se rappela toutes ses tentatives infructueuses pour décrire le parfum des acacias à son fils né dans un monde sans odeurs. Il est impossible de décrire une odeur sans la comparer à une autre. Oui, l'acacia sentait comme le lilas, mais en plus délicat. Sauf que les lilas n'avaient plus d'odeur eux non plus. Les abeilles ne volaient plus vers les fleurs. Cela faisait longtemps qu'il n'y avait plus d'abeilles biologiques. Elles avaient commencé à disparaître mystérieusement quarante ans plus tôt. Certains affirmaient que les ondes des téléphones mobiles brouillaient leurs signaux de communication, d'autres rétorquaient qu'il s'agissait d'un nouveau virus agressif. La disparition des abeilles était le énième signe annonciateur que les choses tournaient mal. Les technologies se développaient de plus en plus vite, mais elles ne parvenaient qu'à colmater les dégâts qu'elles causaient elles-mêmes. Les tentatives de pollinisation artificielle généralisée, de modification génétique des mouches ordinaires pour en faire des abeilles viraient au fiasco et étaient une brèche de plus dans la chaîne.

Toute sa vie, Castor P. avait essayé de lutter contre des projets déments. Tout jeune encore, il avait commencé à travailler au télescope européen le plus grand pour l'époque, le début du siècle : 42 centimètres de diamètre. Il avait même découvert, en cette lointaine année 2007, le plus petit trou noir de l'univers. Il avait conservé, jusqu'à une date récente, les coupures de presse aux grands titres sensationnels. Il y avait une certaine ironie à utiliser le plus grand télescope de l'Union européenne pour découvrir le plus petit trou noir. Puis tout cela lui parut trop tranquille et trop lent. Il adhéra à un groupe vert radical de chercheurs qui tentèrent de prouver que les biocarburants n'étaient pas une solution. Ils furent les premiers à tirer la sonnette d'alarme en prédisant que la disparition des abeilles conduirait à l'apocalypse dans la biocénose. Personne n'accordait d'attention à leurs avertissements.

Il s'assit à l'ombre d'un acacia en silicone. Tout, alentour, confirmait la série de fiascos qui jalonnaient sa vie. Le monde évoluait dans une direction opposée à celle qu'il aurait voulue. Il regarda en haut, même le ciel semblait avoir été mal recousu après une opération de chirurgie plastique. Les énormes taches jaunes provenaient de tentatives infructueuses pour colmater les trous d'ozone par la pulvérisation de particules de soufre dans la stratosphère. C'était le dernier combat qu'il avait perdu, la dernière tentative de résister, il avait prouvé qu'après un traitement de ce genre, la couche d'ozone se réduirait davantage. Il savait maintenant qu'il avait eu raison, ce qui contribuait à assombrir son humeur.

Le temps était venu. Il ne lui restait plus que trois heures sur Terre. Il avait tout de même envie d'écrire deux lettres d'adieu. Cela faisait des années que personne

n'écrivait plus sur le papier. Heureusement, il avait mis de côté un carnet vierge et un bout de crayon. Il avait laissé à dessein cette tâche pour le dernier moment. Il espérait toujours que son fils ferait son apparition.

Il décida tout d'abord d'écrire une lettre à son père. Il lui devait un adieu avec un retard de cinquante ans. Il hésita sur la formule d'adresse et finit par mettre seulement « Papa ». Le grincement de la pointe dure en graphite sur le papier lui plut. Et les mots jaillirent soudain, comme s'ils n'avaient fait qu'attendre un crayon et un peu de papier pour faire irruption.

Il lui raconta l'évolution du monde et lui dit qu'il devait être très heureux de s'en être allé avant d'avoir assisté à tout cela. Son père faisait partie des derniers jardiniers authentiques et il aimait parler à ses arbres. Il avait une inflexion de voix particulière pour ses pommiers et ses cerisiers, une autre pour ses poiriers et ses noyers. Il allait en toute tranquillité et sans masque auprès de ses ruches et devisait avec ses abeilles. Ce qui était en train de se passer aurait été sa propre apocalypse. « Papa, écrivait Castor P, je n'ai pas réussi à préserver le jardin, il n'y a plus d'abeilles, mais le vieux noyer, tout au fond, tient encore le coup. » Pour finir, il disait qu'il avait décidé (là, il chercha longuement le terme adéquat)... de s'en aller.. « Tout va bien, ne te fais pas de souci, mon fils est revenu, écrivit Castor P, ce n'est pas comme moi qui n'ai pas pu rentrer pour ta dernière heure. Je te demande pardon, Castor P. – P.S. S'ils n'ont pas encore réussi à saccager l'au-delà, on se reverra et on pourra bavarder à satiété. » Il se sentit plus léger et se rendit compte qu'il n'avait jamais parlé aussi longuement avec son père de son vivant.

La lettre à son fils s'avéra plus difficile. Il commença plusieurs fois, déchira la feuille et recommença. Il voulait qu'elle ne trahisse ni vexation ni tristesse. Il finit par trouver le bon début alors qu'il ne s'y attendait plus. « Étant donné que tout ce que j'ai entrepris a été un fiasco, durant mes dernières années, j'ai commencé à m'intéresser aux fractales et à la théorie du chaos. J'observais les nuages et les rivières, les arbres et les fougères, du moins ceux qui avaient survécu. Je voulais, grâce à cette théorie, voir dans quelle direction allait se développer le peu de choses demeurées sur cette Terre. Tu sais que, contrairement à toi, je n'ai jamais eu entièrement confiance dans le Cosmos. Pour moi, il est plein de courants d'air, sombre et froid. Mais maintenant, c'est la même chose ici. Ce que mon grand-père et mon père cultivaient dans le jardin, et que j'essaie en ce moment de décrire, n'existe plus. Même ma théorie du naturel perd son sens sans ce dernier. Tu vas sûrement te fâcher, mais je continue à penser que nous avons été un peu trop vite avec le Cosmos. Nous n'étions pas tout à fait prêts. Jadis, lorsque les Bédouins arpentaient lentement le désert, ils faisaient souvent des haltes, non seulement pour que les chameaux puissent se reposer, mais aussi pour laisser à leur âme le temps de les rattraper. Car le rythme de l'âme est différent. Imagine un peu combien d'âmes perdues et en retard errent maintenant dans le désert cosmique, après avoir manqué la caravane : je les entends pleurer. Le soir, je me couche, je regarde la lune où je serai dans quelques heures. Sais-tu de quelle matière est fait le cosmos ? Il est fait de solitude. C'est cela sa matière. Or, la solitude est une substance volatile qui s'efforce de remplir tout l'espace autour d'elle.

Mon grand-père, ton arrière-grand-père, habitait la maison qu'il avait construite lui-même. Il travaillait dans son jardin, et l'endroit le plus éloigné qu'il ait jamais atteint était la forêt qui avoisinait le village. Sa solitude avait les dimensions de sa maison et de son jardin. La solitude de mon père était aussi grande que l'appartement et la ville dans laquelle il est parti vivre. Mon grand-père disait que mon père avait « fui » à la ville. Ensuite, moi, j'ai « fui » la ville pour aller dans un autre État, et maintenant, toi, tu as fui quelque part dans le cosmos. Je me demande,

ce soir, combien grande est ta solitude, si elle a les dimensions de l'univers, si elle est plus légère et diffuse. Quelle est sa masse propre, est-elle influencée par la gravitation ?

Jadis, la solitude était plus concentrée et plus petite, on pouvait l'appivoiser, la caresser, comme un chat. Mais maintenant, je me sens impuissant face aux dimensions cosmiques. Je ne pourrai pas achever la géométrie fractale de la solitude que j'ai commencée, je ne peux pas la faire entrer dans une équation, la déterminer. Tu vois, je vieillis, je commence à me plaindre et à être comme mon père et comme mon grand-père. Il est temps que je les rejoigne. Ne sois pas triste dans ton cœur d'avoir tardé, il me suffit de savoir que tu t'es mis en route. Ah, que je n'oublie pas : lorsque tu viendras et prendras ces lettres au Service, ne te montre pas pressé avec la jeune fille qui te les remettra. Parle un peu avec elle, invite-la à boire un verre avec toi à ma mémoire, je la connais, c'est une bonne fille, honnête. »

Castor P. caressa de la main la feuille de papier et la plia. Il avait pris congé de tous ses proches qui habitaient l'univers. Il se dirigea lentement vers le Service pour y laisser ses lettres. Il regardait le flot de gens sortis dans la rue en ce début de soirée comme s'il n'était plus concerné. Il croisa en chemin plusieurs Angelina Joly et Brad Pitt qui avaient entamé un processus de vieillissement irréversible. Clonage bon marché, version sans doute piratée des cellules de doubles, destinée à satisfaire certains caprices. Ils étaient dès lors condamnés à porter toute leur vie ces corps depuis longtemps passés de mode.

Heureusement, la jeune fille du Service ressemblait à elle-même. Avant d'entrer, Castor P. resta un moment dehors et aperçut du coin de l'œil la discrète capsule qui devait l'envoyer dans le nouveau cimetière sur la lune.

Tout en prenant les lettres d'adieu, la jeune fille l'étreignit inopinément, l'espace d'une seconde. C'était à coup sûr en contradiction avec le règlement en vigueur.

« Il viendra dans les jours qui viennent, vous verrez, dit Castor P. en essayant de ne pas fondre en larmes comme un enfant.

— J'en suis certaine », répondit la jeune fille.

Dehors, la nuit commençait à tomber pour de bon, et le doux rayonnement phosphorescent que Castor P. connaissait depuis l'enfance s'approchait de plus en plus près de lui.

Et tout devint lune.

Traduit du bulgare par Marie VRINAT

Guéorgui GOSPODINOV (Bulgarie, 1968) est poète, prosateur et dramaturge. Son roman *Un Roman naturel* a été publié dans dix langues dont le français et l'allemand et fait l'objet de recensions parues dans Guardian, New-Yorker, Le Nouvel Observateur, Neue Zürcher Zeitung... Son recueil de nouvelles *L'Alphabet des femmes* a été traduit en français, allemand et anglais. Il est l'auteur de la pièce *D.J.* et directeur de publication de deux recueils sur la mémoire du passé proche : *J'ai vécu le socialisme, 171 histoires personnelles* (2006) et *Inventaire du socialisme* (2006). En 2008, il est en résidence d'auteur à Berlin (DAAD).